

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΚΑΤΩΦΛΙΟΥ

◆ Πολέμιον άνθρωποι αυτοί εαυτοίς ◆

Ανάχαρσις, 6ος π.Χ. αιών, Σκύθης ηγεμόνας & φιλόσοφος

Η **Εισιτήριος Λέξη** ή **Σύνθημα** είναι μυστική λέξη που δίνεται για να αποδείξει τον φιλικό δεσμό εκείνου την δίνει ώστε να τού επιτρέψει να συμμετάσχει στις εργασίες τής Στοάς τού αντιστοίχου βαθμού. Επειδή όμως ο κάθε βαθμός συνιστά ένα βαθμό εξέλιξης, η Εισιτήριος Λέξη πρέπει να υποδηλώνει το επίπεδο ή βαθμό Συνειδησιακής ωριμότητας τού Τέκτονος.

Στον 28^ο βαθμό έχουμε ως Εισιτήριο Λέξη τον Λατινικό όρο **STIBIUM**, ο οποίος σημαίνει Αντιμόνιο. Φαίνεται ότι η προέλευση τής λέξης αυτής είναι από την Μεσαιωνική Αλχημεία.

Θα πρέπει ίσως να τεθεί η ερώτηση, γιατί στις απαρχές τού 21^ο αιώνα επιθυμούμε να ξαναστρέψουμε την προσοχή μας στην Αλχημεία, η οποία από την πλειονότητα τής ανθρωπότητας θεωρείται ως μια σειρά από φαντασιοπληξίες, υπερβολές ή και δεισιδαιμονίες, έχοντας επανειλημμένα θεωρηθεί από έδρας, από τις σύγχρονες επιστημονικές αρχές, ως τέτοια ;

Σε εκείνους που έχουν μια ανεπιφύλακτη πίστη στις προσλήψεις τών πέντε αισθήσεων και στο αλάθητο τής σύγχρονης επιστήμης δεν έχουμε να προσφέρουμε σαν απάντηση τίποτε !

Αλλά στον μη προκατειλημμένο ερευνητή απαντάμε ότι η Πνευματική Αλχημεία, εάν κατανοηθεί πλήρως, είναι μια Επιστήμη που ενσωματώνει τις υψηλότερες αλήθειες που ένας μεμυημένος άνθρωπος μπορεί ενδεχομένως να προσεγγίσει και ότι η πρακτική εφαρμογή τους είναι εξαιρετικά σημαντική για την αιώνια ευημερία του και την πρόοδο τής ανθρωπότητας. Είναι αυτονόητο ότι δεν μπορεί να υπάρξει υψηλότερη επιστήμη από εκείνη που σχετίζεται με την Αλήθεια τών υψηλοτέρων Μυστηρίων τού Θείου Στοιχείου στην Φύση.

Ένας λοιπόν τρόπος για να γίνουν γνωστές οι αλήθειες αυτές είναι μέσω τής **Πνευματικής Αλχημείας** ή **Μείζονος Επιστήμης** τών Ροδοσταύρων ή αλλιώς τής **Αληθούς Επιστήμης**.

Οι αλήθειες αυτές μπορούν να γίνουν γνωστές και μέσω τής Τεκτονικής Μυσταγωγίας, όπου εμπεριέχονται εν μέρει, καλυμμένες όμως δια τύπων, συμβόλων και αλληγοριών, από όπου δυστυχώς απουσιάζει η μέθοδος τών πρακτικών εφαρμογών, δηλαδή ο τρόπος επίτευξης τού Γνώθι Σ' Αυτόν, η ανεύρεση και εξάσκηση τής οποίας επαφίεται στον καθένα μας ατομικά. Είναι αρκετά διαφωτιστική μια περικοπή από το τυπικό τού 18^{ου} βαθμού κατά την οποίαν :

*« Η αρχαία αδελφότητα τών Ροδοσταύρων, υπό το κατά το μάλλον ή ήττον πρόσχημα τής Αλχημείας, υπήρξε πρωτεργάτης τής ερεύνης, τής βαθειάς παρατηρήσεως, τής επιστήμης ... Ο Τεκτονισμός συνταυτίζων το έργο τών Ροδοσταύρων προς το ιδιόν του έργον, προκήρυξε την σπουδή τής Φύσεως ως μέσον πάσης προόδου, με την διαφορά όμως ότι η Φύσις δεν έγκειται μόνον εις την ύλη, αλλά και πέραν αυτής εις τον **άλλο κόσμο τού Πνεύματος**, τού οποίου η πραγματικότης αποδεικνύεται δια συλλήψεων τής **Μείζονος Επιστήμης**...».*

Αλλά είναι φυσιολογικό για τον κάθε έναν από εμάς να θέσει ευλόγως ένα ερώτημα !

Γιατί οι « φιλόσοφοι », οι θεολόγοι και οι επιστήμονες δεν γνωρίζουν τίποτε για αυτήν ; Η απάντηση είναι ότι ο **Φύλακας** τού **Κατωφλίου** φυλά την πόρτα τού Ναού τής Αληθείας και πρέπει κανείς να τον κατακτήσει ή εξουδετερώσει πριν να μπορέσει να εισέλθει εντός ! Ποιός όμως είναι ή τι κρύβεται σε αυτήν την αλληγορία τού « **Φύλακα** τού **Κατωφλίου** » ; Υπάρχει μια περιγραφή του σε ένα Ροδοσταυρικό διήγημα, το **Ζανόνι** ^[1], όπου ένας αμύητος κατά την προσωρινή απουσία τού Μύστη εισβάλλει στο εργαστήριο του και ωθούμενος από την περιέργεια του να μάθει τα απαγορευμένα μυστήρια τού τελευταίου λαμβάνει ένα ελιξίριο και τρομοκρατείται από την εμφάνιση ενός φοβερού οράματος, το οποίο από τότε έγινε ένας ανεπιθύμητος σύντροφος στην ζωή του.

Όταν όμως αυτός ενδίδει στις απαιτήσεις τής κατώτερης του ζωής και σε αισθησιακές απολαύσεις τότε ο « δαίμονας » εξαφανίζεται.

Αλλά οποτεδήποτε επιχειρεί να ανυψωθεί και πάλι πάνω από αυτό το επίπεδο τότε ο Δαίμων αυτός βαδίζει μπροστά του και με τα γεμάτα μίσος μάτια του και αναζητά να τον σύρει με τα μακριά του δάκτυλα στην κρύα αγκαλιά του

Εκείνον που αποκαλούμε συμβολικά « **Φύλακα** » εμφανίζεται σε εμάς με ποικίλες μορφές. Είναι η τριάδα τών «αχρείων εκείνων εταίρων» που φονεύουν τον Διδάσκαλο Χιράμ Αμπίφ. Είναι ο τρικέφαλος **Κέρβερος**, Φύλακας τής εισόδου τού Άδη, ή ο **κύων** που συναντούμε στην είσοδο τού σπηλαίου στον 9^ο βαθμό (ο Γκάρμ τής Γερμανικής παράδοσης).

Είναι στο βιβλίο τής Γένεσης τα **Χερουβείμ**, με την φλογίνην περιστρεφόμενη ρομφαίαν, που φυλάσσουν την οδόν τού ξύλου τής Ζωής.

Είναι ο τρικέφαλος **όφις** τού οποίου το κεφάλι θα συντριβεί από την Ουράνια Ιερουσαλήμ που κατέρχεται κατά τα τεκταινόμενα στην μύηση τού 19^{ου} βαθμού.

Είναι, συμβολικά ο « **Βασιλιάς τού κακού** », που δεν θα επιτρέψει μέσα στο βασίλειο του να μεγαλώσει ένα « παιδί », ένα άρρεν τέκνο, το οποίο μπορεί να τον ξεπεράσει σε Ισχύ.

Είναι ο **Ηρώδης** μπροστά στην οργή τού οποίου το Θεϊόν βρέφος Ιησούς (η Ψυχή) πρέπει να καταφύγει σε μια ξένη χώρα (στην Αίγυπτο – χώρα τής Μαύρης Γης) και δεν επιτρέπεται να επιστρέψει στον οίκο του έως ότου ο Βασιλιάς, δηλαδή η φιλοδοξία, η υπερηφάνεια, η ματαιοδοξία, η αλαζονεία και όλα τα παρόμοια ελαττώματα, εκθρονίζεται ή πεθαίνει.

Πολλές φορές ο Ιησούς φεύγει μακριά από τον Ηρώδη αλλά δεν μπορεί ποτέ να επανέλθει, επειδή ο Ηρώδης ζεί και κυβερνά έως ότου “ ο οίκος τής ζωής ” ή ο 3^{ος} ναός καταστραφεί.

[1] « Zanoni » (1842) - Edward Bulwer Lytton

Αν ανατρέξουμε στην Βίβλο θα δούμε ότι και ο **Ιεροβοάμ**, τής αλληγορίας του 4^{ου} βαθμού, καταφεύγει στην Αίγυπτο προκειμένου να σωθεί από την οργή του βασιλιά Σολομώντα !

Μικρή πράγματι θα ήταν η αξία τής Βίβλου ή οποιουδήποτε άλλου Ιερού κειμένου, εάν οι ιστορίες που περιλήφθηκαν εκεί ήταν μόνο οι απολογισμοί γεγονότων στις ζωές ορισμένων προσώπων άγνωστων σε εμάς που έζησαν μερικές εκατοντάδες χρόνια πριν.

Όλες αυτές οι αφηγήσεις είναι αλληγορίες που αντιπροσωπεύουν μια πραγματική Αλήθεια, τής οποίας η Γνώση είναι μέγιστης σπουδαιότητας γιατί είναι η αρχή του **Μεγάλου Έργου**. Δηλαδή εκείνου τής Κυριαρχίας του Πνεύματος επί τής τετράδος τών στοιχείων τής Ύλης ή τής επίτευξης τής Πευππουσίας ή τής απόκτησης τής λεγομένης **Φιλοσοφικής Λίθου** ^[2] ♀. Και εκείνος που δεν γνωρίζει πώς να αρχίσει το Έργο αυτό δεν πρόκειται να επιτύχει πολλά. Μια διαφωτιστική περικοπή από το Ελληνικό τυπικό του 32^{ου} βαθμού αναφέρει τα εξής :

« Όταν ιδρύθηκε το σύστημα τών Υπερ* Πριγκ* τού Βασιλικού Μυστικού, οι προπάτορες μας εννόησαν υπό το σύμβολο τής Σταυροφορίας προς απελευθέρωση τών Αγίων Τόπων την προσπάθεια να βρούν την **Φιλοσοφική Λίθο** και να την απαλλάξουν από το υλικό περίβλημα ».

Κατά μίαν « περίεργη σύμπτωση », αλλά αναμενόμενη, το σύμβολο τής Φιλοσοφικής Λίθου είναι ίδιο με το σύμβολο τού Αντιμονίου, αλλά αντεστραμμένο, με μια τελεία στο μέσον τού κύκλου που συμβολίζει την αφύπνιση τής Υπερσυνείδητης Αυτοεπίγνωσης στον άνθρωπο. Δηλαδή ο κύκλος Ο τού Πνεύματος υπερισχύει ή κυριαρχεί επί τών τεσσάρων Στοιχείων †. Ενώ στο σύμβολο τού Αντιμονίου δ ο Σταυρός † τών Στοιχείων υπερισχύει τού κύκλου Ο. Η **Φιλοσοφική Λίθος** δεν είναι τίποτε άλλο παρά εκείνο το οποίο κρύβεται υπό το σύμβολο τού **Ρόδου** επί τού **Σταυρού**... ή κατά την ορολογία τού τυπικού τού 18^{ου} βαθμού η μετατροπή τού Κυβικού Λίθου σε Μυστικόν **Ρόδον** ...

Ο Φύλακας τού Κατωφλίου, ο Δράκος τού Μεσαιωνικού συμβολισμού, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μόνον ο δικός μας ακαλλιέργητος κατώτερος και ίσως ημι-ζωώδης και

κτηνώδης εαυτός, εκείνος ο συνδυασμός υλικών και ημι-υλικών αρχών που διαμορφώνουν το **κατώτερο μας εγώ**, το οποίο η μεγάλη πλειοψηφία τών ανθρώπων τυφλά και στοργικά αγκαλιάζει και χαϊδεύει επειδή αυτά όλα αυτά τα άτομα υπεραγαπούν τον εαυτόλη τους.

Ο άνθρωπος εφ' όσον προσκολλάται σε αυτές δεν βλέπει τις αληθινές του ποιότητες που αλλιώς, εάν είχε ηθική συνείδηση, ίσως όλα αυτά θα τον έκαναν να ντρέπεται και να αηδιάζει !

Stibium Lapis Philosophorum

^[2] **Φιλοσοφική Λίθος** : είναι η Πνευματική Γνώση και Εξυψωμένη Σοφία τής οποίας προσόν είναι να μεταμορφώνει τον άνθρωπο σε ένα ανώτερο επίπεδο Συνείδησης και προσωπικής Ισχύος.

Αλλά όταν προσπαθεί να διαπεράσει τις πύλες τού Παραδείσου τής Ψυχής, δηλαδή το δρύφακτο που οδηγεί στον τάφο τού Χιράμ ἢ Πνεύματος και η συνείδηση του αρχίζει να επικεντρώνεται στον **ανώτερο Εαυτό** του, τότε ο Φύλακας τού κατωφλίου γίνεται αντικειμενικός για αυτόν και τότε - ως κατώτερος εαυτός - μπορεί να τρομοκρατηθεί με την ασχήμια και με την διαστροφή τής προσωπικότητας του που αντικατοπτρίζεται στον Δράκοντα.

Για να υπερβεί κανείς το Δρύφακτο που τον κράτα προσωρινά απομονωμένο από τον τάφο τού Χιράμ, ώστε να αναστηθούν σε αυτόν οι λειτουργίες τού Πνεύματος, που προς το παρόν είναι « νεκρές » διότι υπολανθάνουν ἢ υπολειπόμενες, πρέπει να επιλεγεί ως άξιος ώστε να τού δοθεί το λευκό κλειδί εξ ελεφαντοστού για να ανοίξει την θύρα τών Μυστηρίων (κύλινδρος εκ μεμβράνης) ἢ με άλλα λόγια να ξαναβρεί τον Απολεσθέντα Λόγο τών Διδασκάλων. Η προσέγγιση αυτή επιτυγχάνεται με την σταδιακή μνητική εξέλιξη, εξ ου και οι περιοδικές επισκέψεις στον τάφο τού Χιραμ, τού Ιεροβοάμ και τών υπολοίπων ἕξη επιλεγμένων Διδασκάλων, τής αλληγορίας τού 4^{ου} βαθμού.

Όπως γίνεται αντιληπτό ο Φύλακας και το Δρύφακτο συμβολίζουν ένα και το αυτό πράγμα. Αν εξετάσουμε το περιεχόμενο τού ημιζώδους αυτού εαυτού μας, που εδρεύει στο υποσυνείδητο, θα δούμε ότι είναι η έδρα τών ζωικών ενστίκτων και παθών τα οποία είναι εξωτερικές εκφράσεις εσωτερικών ψυχικών δραστηριοτήτων που η κάθε μια από αυτές παραγάγει.

Εδώ κατοικούν οι ζώδεις αισθήσεις και η μαθηματική διάνοια, με όλη την πανουργία, την σοφιστεία και την επιτηδειότητα της, καθώς και οι προσωπικές μας επιθυμίες και η αγάπη τών παραισθήσεων, χαρακτηριστικά γνωρίσματα τού Εωσφορικού στοιχείου μέσα μας.

Σύμφωνα με τα δόγματα τών Ροδοσταύρων η προσωπική διάνοια και η βούληση τού ατόμου είναι μόνον μια αντανάκλαση τού αιώνιου και καθολικού Πνευματικού Ηλίου τής Σοφίας (τής Πνευματικής Συνείδησης), που ενεργεί μέσα στην περιορισμένη σφαίρα τού Εαυτού μας με την ρίψη, ας πούμε, μιας ακτίνας φωτός στον καθρέφτη τού νού τών ανθρώπων.

Η Γη κατά την διάρκεια τής νύχτας αντί τής θερμής και ζωογόνου ηλιακής ακτινοβολίας δέχεται μόνον το κρύο και απατηλής προέλευσης φως τής Σελήνης » .

Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, ο υλικός και επιφανειακά φυλακισμένος άνθρωπος βλέπει κατά την περίοδο τής νύχτας (δηλαδή τής άγνοιας του) μόνον το κρύο λαθραίο φεγγαρόφως τής διαστρεβλωμένης διάνοιας του και το συγχέει με τον Ήλιο ☼ τής αιώνιας Αλήθειας.

Περήφανος για την υποτιθέμενη κατοχή από αυτόν τού αληθινού φωτός παραμελεί να επιδιώξει να ερευνήσει βαθύτερα και έτσι καθώς αναπαύεται ικανοποιημένος στην επίκτητη και ψεύτικη μάθηση του πέφτει θήραμα στον Δράκο, τον Φύλακα τού Κατωφλίου.

Δεν μπορεί να υποτάξει τον Φύλακα τού Κατωφλίου και ούτε επιθυμεί να πραγματοποιήσει κάτι τέτοιο, επειδή στην πραγματικότητα αυτός ο ίδιος είναι ο Φύλακας και είναι ερωτευμένος με αυτόν, δηλαδή με τον μικρούλη και κατ' ουσίαν ασήμαντο εαυτούλη του.

Δεν θέλει να εισέρθει στον ναό και το πιθανότερο είναι ότι δεν ξέρει καν ότι ο ναός υπάρχει. Για να γίνουμε όμως καλύτερα κατανοητοί, ας καλέσουμε **ενόραση** το Φως που προέρχεται άμεσα από τον **Λόγο**, τον Μεγάλο Πνευματικό Ήλιο τής Σοφίας, και το οποίο εμφανίζεται στην Συνείδηση μας μέσω μιάς κάποιου είδους διανοητικής λειτουργίας τού εγκεφάλου μας. Προκαλείται αρχικά μόνον από μια ακτίνα Πνευματικού Φωτός στο σκοτάδι τής άγνοιας. Την ημέρα, όταν λάμπει ο Ήλιος ☼, δεν απαιτείται φυσικά το τεχνητό φως τού φεγγαριού.

Το πρώτο Φως, που είναι το λευκό φως, αντιπροσωπεύει αυτήν την ακτίνα στην αγνότητα της ενώ το τελευταίο, έτσι όπως έχει γίνει χρωματισμένο μέσα από το πρίσμα τού ψυχισμού μας, είναι διαστρεβλωμένο ή αντεστραμμένο μέσα στην ατομική σφαίρα τού εαυτού μας. Εάν ήταν συνεχώς ημέρα στην ψυχή μας, αν η ατμόσφαιρά της δεν ήταν καλυμμένη με σύννεφα, αν ζούσαμε σε εκείνη την καθαρή αιθέρια κατάσταση στην οποία κάποιος είναι σε θέση να δει το φως τής Σοφίας με πληρότητά και χωρίς καμιά αμφιβολία, δεν θα χρειαζόταν να χρησιμοποιούμε την διάνοια μας με σκοπό την εύρεση και γνώση τής Αλήθειας.

Η « **φωνή τής ενόρασης** » θα ήταν τόσον σαφής ώστε θα ήταν αδύνατο να παρανοηθεί και θα γνωρίζαμε ότι επιθυμούμε γιατί θα το αντιλαμβανόμασταν άμεσα χωρίς να χρειάζεται να κάνουμε υποθέσεις για αυτό.

Αλλά δυστυχώς ο Πατήρ Αδάμ και κατ' επέκταση η ανθρωπότητα, έχει βυθιστεί στην ύλη. Ένα μέρος εκείνης τής Θείας ακτίνας που διαμορφώνει το άτομο, έχει διαφοροποιηθεί τόσο πολύ ώστε να είναι χοντροειδές υλικό και να έχει χάσει την ικανότητα του να δει το καθαρό Φως τού **Πνευματικού Ηλίου**, τού **Ορθού Λόγου**. Η συνέπεια είναι ότι πρέπει απαραίτητα να προσφεύγουμε στο αδύναμο σεληνόφως τής υλικής λογικής μας, για να μας βοηθήσει να ψηλαφήσουμε προς τα εμπρός στο σκοτάδι τής άγνοιας που μας περιβάλλει.

Όμως ένα μέρος μας που δεν έχει γίνει ακόμα ολοκληρωτικά υλικό, ο ανώτερος Εαυτός μας, βλέπει ακόμα το φως τού Ηλίου, ακούει τον **Λόγο** και μπορεί να τον διαβιβάσει στον κατώτερο εαυτό μας, εάν φυσικά ο τελευταίος είναι διατεθειμένος να τον ακούσει.

« η Αλήθεια είναι το Φως, το οποίον είναι προσιτό εις πάντα άνθρωπο, εφόσον θέλει να ανοίξει τούς ψυχικούς και πνευματικούς οφθαλμούς και να παρατηρήσει » [♣ τυπικό 4^ο].

Αλλά όσο περισσότερο ο κατώτερος εαυτός μας προσκολλάται στη σφαίρα τών φαινομένων και τού αισθησιασμού, τόσο περισσότερο θα χωρίζεται από τον ανώτερο Εαυτό μας και όλο

και περισσότερο το Φως τής διαίσθησης και ενόρασης θα γίνεται δυσδιάκριτο και αβέβαιο. Για αυτό όλο και περισσότερο η επιφανειακή κρίση μας θα γίνεται πιο εξαρτώμενη από την υποκειμενική λογική τής διάνοιας μας που θα είναι υπερήφανη τής απατηλής της δύναμης, που φυσικά δεν έχει καμία σχέση με τον **Ορθό Λόγο**, έως ότου γίνει θήραμα τού Λύκου.

Στούς Αλχημιστές, το **Αντιμόνιο** αποτελούσε την **πρώτη ύλη** με την οποία θα έπρεπε να εργαστούν καθώς συμβόλιζε την ζωική και ενστικτώδη φύση ή άγριο πνεύμα τού ατόμου.

Η ονομασία του είναι ελληνικής προέλευσης : " αντί " + " μόνος ", δηλαδή " ποτέ μόνος " επειδή ποτέ δεν βρισκόταν καθαρό, αλλά μαζί με άλλα στοιχεία και κυρίως με το αρσενικό.

Το θειούχο αντιμόνιο Sb_2S_3 ήταν γνωστό στην αρχαιότητα ως στίβι ή στίμμι από όπου προήλθε και η Λατινική λέξη **Stibium**. Οι ενώσεις του είναι τοξικές, ανάλογες τού Αρσενικού,

και μικρές ποσότητες ενώσεων του προκαλούν εμετό, ιδιότητα γνωστή από τούς αρχαίους χρόνους. Διάσημο είναι και το σφαιρίδιο αντιμονίου που οι αρχαίοι Ρωμαίοι άφηναν σε ένα ποτήρι με κρασί για να προκύψει ένα εμετικό ποτό, ώστε πίνοντάς το να κάνουν εμετό και να μπορέσουν έτσι να συνεχίσουν το φαγοπότι τους στα συμπόσια (κρατήστε το υπό σημείωση).

Το **Αντιμόνιο** δημιουργεί **σκληρές ενώσεις** όταν είναι ενωμένο με τον μόλυβδο (σύμβολο τής τραχείας πνευματικής φύσεως ή ακατέργαστος Λίθος) και τον κασσίτερο (η νόηση και ιδιαιτέρως η μνήμη). Πρόκειται για τα προσφιλή μας μέταλλα στην Τεκτονική ορολογία.

Όσον δε μια ένωση είναι σκληρή τόσον πίο δύσκολα διασπάται ή υφίσταται κατεργασία.

Στις εικόνες τών αλχημιστών, το **Αντιμόνιο**, απεικονίζεται συνήθως με ένα Γκρίζο Λύκο που καταβροχθίζει ένα Βασιλιά ευρισκόμενο σε νεκροφάνεια, ο οποίος συμβολίζει τον ανώτερο Εαυτό μας Πνεύμα ή Χιράμ Αμπίφ.

Στις εικόνες τών αλχημιστών, το **Αντιμόνιο**, απεικονίζεται συνήθως με ένα Γκρίζο Λύκο που καταβροχθίζει ένα Βασιλιά ευρισκόμενο σε

νεκροφάνεια, ο οποίος συμβολίζει τον ανώτερο Εαυτό μας Πνεύμα ή Χιράμ Αμπίφ.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα τού Λύκου είναι ότι δεν αρκείται στο να ικανοποιήσει μόνον την πείνα του με ένα θήραμα αλλά συνήθως, άνευ λόγου, εξολοθρεύει ολόκληρο το κοπάδι.

Είναι μια άλλου είδους απεικόνιση τού τρομερού Δράκου - Φύλακα τού Κατωφλίου, τής τραχιάς εκείνης πρώτης ύλης τού Υποσυνείδητου μας που πρέπει να υποστεί επεξεργασία.

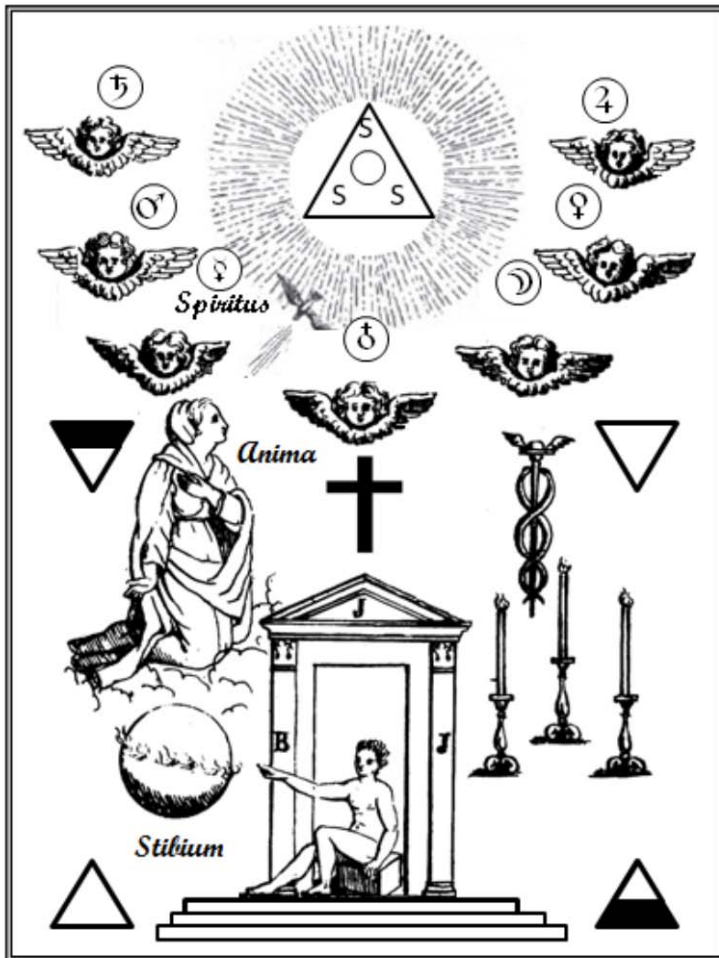
Το Υποσυνείδητο μας, το οποίο δέχεται υποβολές ή αυθυποβολές, μπορεί να είναι ο καλύτερος φίλος μας αλλά να γίνει και ο χειρότερος εχθρός μας που είναι δυνατόν να μας στείλει ακόμη και στον τάφο. Το κλειδί τής συμπεριφοράς τού ανθρώπου είναι το Υποσυνείδητο.

Επομένως η σύγχρονη υλιστική επιστήμη δεν μπορεί ποτέ να γίνει Πνευματική Επιστήμη, διότι είναι συνδεδεμένη με την σφαίρα τών φαινομένων και ασχολείται μόνον με αυτά !

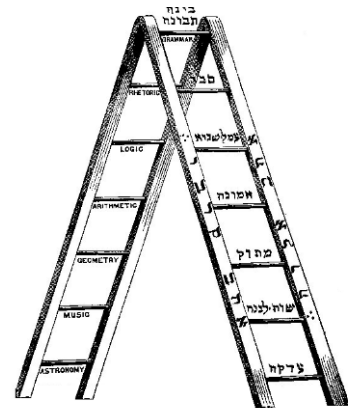
Για να εξοικειωθεί ουσιαστικά το άτομο με την δεύτερη, την Πνευματική Επιστήμη, πρέπει πρώτα να αναπτύξει τις εσωτερικές του αισθήσεις.

Χωρίς όμως την απόκτηση τής ικανότητας να μπορούν να γίνουν αντιληπτές οι εσωτερικές καταστάσεις τού ανθρώπου, μια τέτοια επιστήμη, η καλουμένη Αληθής Επιστήμη τών Ροδοσταύρων στον 18^ο βαθμό, θα ήταν απλά ένα αντικείμενο μόνον για υποθέσεις και θεωρίες... Η εγωιστική αγάπη, η θέληση, η σκέψη, η φαντασία, κ.λ.π., είναι όλα μόνο προσωρινά και απατηλά αποκτήματα, τα οποία θα έπαυαν να υπάρχουν εάν έπαυε να λάμπει ο αιώνιος Ήλιος τού Πνεύματος τον οποίον οι Τέκτονες αλληγορούν με τον Χιράμ και τον Μίθρα.

ΠΑΛΑΙΟΣ ΤΑΠΗΤΑΣ 28^{ου} ΒΑΘΜΟΥ

ΚΛΙΜΑΞ ΑΝΟΔΟΥ

Αλλά ποιό θα είναι το όφελος μας εάν κατακτήσουμε τον Δράκο ή Φύλακα τού Κατωφλίου ; Όταν ο Αδάμ, το υλικό άτομο, με όλα τα πάθη, τις επιθυμίες του και τα ζωικά του ένστικτα, που συμβολίζονται από το Αντιμόνιο, πεθάνει και εξαφανιστεί κατά την διάρκεια τής φυσικής ζωής επάνω στη Γη, το Πνευματικό άτομο, ο **Μίθρας**, εμφανίζεται σε όλη του την δόξα. Κατά το ρητό τού 28^{ου} βαθμού “ *Mors Janua vitae* ” - « ο θάνατος είναι η θύρα τής ζωής ». Αυτό το γεγονός δεν πρέπει να αναμένεται να πραγματοποιηθεί μετά από τον φυσικό μας θάνατο, αλλά πρέπει να πραγματοποιηθεί κατά την διάρκεια τής επιγείου ζωής μας. Το Πνεύμα - Χιράμ ή Μίθρας - χρειάζεται την κατώτερη ζωή, εν είδη κλίμακας, για να αναρριχηθεί σε αυτήν και να επιτύχει την ανώτερη ζωή ή μία ανωτέρας ποιότητας Συνείδηση.

Είναι η εξ επτά βαθμίδων αποτελούμενη κλίμακα τών Καδώς στην μύηση τού 30^{ου} βαθμού. Στον παλαιό τάπητα τού 28^{ου} βαθμού, που παρατίθεται, βλέπουμε στο κατώτερο σημείο την πρώτη ύλη ή αντιμόνιο (stibium), όπου η αναδύομενη στεφανωμένη λεύκη σφαίρα τής συνειδήσεως είναι εδραιωμένη στην μαύρη ημισέληνο τού υποσυνειδήτου. Ενδιαμέσως έχουμε την ψυχή (anima), με μορφή γυναικός, ενώ στο άνω μέρος έχουμε το Πνεύμα (spiritus) με μορφή περιστεράς. Επίσης στο άνω μέρος βλέπουμε τα επτά πνευματικής φύσεως Χερουβίμ. Ένα μεμυημένο άτομο, ισορροπώντας μεταξύ τών δύο στηλών υποδεικνύει από πού πρέπει να ξεκινήσει το έργο τής συνειδησιακής ανόδου το οποίο στο επίπεδο τής ψυχής θα υποστεί μια αναπόφευκτη σταύρωση † για να αναστηθεί ως υπέρλαμπρος Ήλιος ☼ τού Πνεύματος.

Γιά την επίτευξη τού στόχου αυτού το Μέσον, το εργαλείο, είναι το Κηρύκειο τού Ερμή, τού οποίου η εντός ημών θεωρητική και πρακτική προσέγγιση, άπτεται ευρυτάτης Διδασκαλίας.

☞ Δυστυχώς ο Τεκτονισμός είναι ένα Τυπολόγιο από το οποίο απουσιάζουν οι συνταγές...

Ως γνωστόν το άτομο είναι ένας μικρόκοσμος, στον οποίο περιλαμβάνονται εν δυνάμει ή εν σπέρματι όλες οι δυνάμεις, οι ουσίες και οι αρχές που περιλαμβάνονται στον Μακρόκοσμο.

Ένα άτομο δεν μπορεί να γνωρίζει πραγματικά τίποτα άλλο εκτός από ότι υπάρχει μέσα του.

Ο Θεός, ο Ουρανός και η κόλαση, οι Άγγελοι και οι διάβολοι, είναι μέσα του και οτιδήποτε περιλαμβάνεται στην σύσταση του μπορεί να βελτιωθεί και να αναπτυχθεί.

Η Επιστήμη τής Πνευματικής Αλχημείας διδάσκει στο πνευματικά φωτισμένο άτομο το πώς να μεταχειριστεί αυτές τις αόρατες αρχές και δυνάμεις οι οποίες εντούτοις αν και είναι αόρατες είναι ουσιαστικές, διότι η Ύλη και το Πνεύμα είναι ένα και το αυτό καθότι και τα δύο είναι εκδηλώσεις μιας και μοναδικής αρχικής ενιαίας Δυνάμεως που αποκαλούμε « Φως ».

Επομένως θα δούμε ότι η πραγματική Επιστήμη τής Αλχημείας δεν απαιτεί για την εξάσκηση της μιαν σειρά δαπανηρών χημικών ουσιών, αποστακτήρων, φιαλών και δοχείων, αλλά τα υλικά με τα οποία ασχολείται μπορούν να υπάρξουν παντού και άνευ κόστους και είναι προσιτά στον κάθε ένα, ακόμη και στον πτωχότερο άνθρωπο, διότι βρίσκονται μέσα του !

Για παράδειγμα ο Αλχημικός **Αθάναρας** δεν είναι άλλο τι από το ανθρώπινο σώμα ...

Η δύναμη που χρησιμοποιείται στην Πνευματική Αλχημεία είναι η δύναμη τού Πνεύματος και μόνον εκείνοι που κατέχουν αυτήν την δύναμη μπορούν να ασκήσουν αυτήν την Τέχνη.

Είναι μια δύναμη που είναι πολύ καλά γνωστή σε εκείνους που την κατέχουν, αλλά άγνωστη σε εκείνους που δεν την κατέχουν, όσο μορφωμένοι και αν είναι οι τελευταίοι σε άλλους τομείς τής επιστήμης. Γιά εκείνους που δεν την κατέχουν, η μελέτη της θα είναι απλά και μόνον ένα θέμα υποθέσεων, όπως συμβαίνει και για πλείστα όσα άλλα πράγματα.

Εντούτοις την στιγμή αυτήν, στην υλιστική εποχή μας, αυτοί που την κατέχουν είναι πολύ λίγοι επειδή είναι οι Πνευματικά Φωτισμένοι, εκείνοι που άνοιξαν τούς *ψυχικούς και πνευματικούς οφθαλμούς* τους, κατά το τυπικό του 4^{ου} βαθμού, δηλαδή οι Μύστες ή άτομα κάθε κατηγορίας που έχουν περάσει μέσω της διαδικασίας της Πνευματικής Αναγέννησης.

Ξέρετε τι σημαίνει η φράση Πνευματική Αναγέννηση που μόλις χρησιμοποιήσαμε ;

Εάν δεν το ξέρετε και ρωτήστε κάποιον σύγχρονο επιστήμονα, θα απαντήσει πιθανώς όπως και ο Νικόδημος απάντησε στον Ιησού για τον γέροντα (Ιωάννης κεφ. 3 : 4 ~ 5) :

« Ο Ιησούς αποκρίθηκε και του είπε : « Αλήθεια σου λέω, αν κάποιος **δεν αναγεννηθεί**, δεν δύναται να δει την βασιλεία του Θεού». Ο Νικόδημος λέει προς αυτόν : «Πώς δύναται ένας άνθρωπος να γεννηθεί όταν είναι γέρος ; Μήπως δύναται να εισέλθει στην κοιλιά της μητέρας του για δεύτερη φορά και να γεννηθεί ;» Αποκρίθηκε ο Ιησούς : « Αλήθεια σου λέω, **αν δεν γεννηθεί κάποιος από Ύδωρ και Πνεύμα**, δεν δύναται να εισέλθει στην βασιλεία του Θεού...»

Τα πάντα στη Φύση πραγματοποιούνται σύμφωνα με ασάλευτους φυσικούς Θείους νόμους.

Τα δέντρα και οι ζώσες υπάρξεις αυξάνονται όταν δίνονται οι απαραίτητες προϋποθέσεις.

Έτσι και η Πνευματική Ανάπτυξη απαιτεί τα αναλόγου φύσεως Διανοητικά τρόφιμα.

Τα Διανοητικά τρόφιμα του Τεκτονισμού βρίσκονται στα Τυπικά του και πουθενά αλλού.

Αλλά πρωτίστως απαιτείται ειλικρίνεια με τον εαυτό μας, « ανοικτός νούς », « καθαρή καρδιά » και « γερό στομάχι » για να χωνέψει κανείς τις υπερβατικές αλήθειες που περικλείουν.

« η Επιστήμη των Μυστηρίων δεν είναι βαθμοί και αξιώματα, αλλά **Πυρ** τρομερό, το οποίον φωτίζει τούς **γνωρίζοντας** να χειριστούν αυτό και κατακαίει τούς αναζίους » [τυπικό 4^{ου}].

Το να είσαι αληθινός Πνευματικός οδηγός απαιτεί περισσότερο από την συζήτηση μόνον για τα Πνευματικά θέματα, τα οποία κάποιος έχει μάθει μόνον διότι τού τα μετέδωσαν ή τα διάβασε σε βιβλία άλλων και δεν γνωρίζει σχεδόν τίποτα από προσωπική του εμπειρία.

Κανένας δεν μπορεί να προσφέρει σε κάποιον άλλον κάτι που ο ίδιος όντως δεν κατέχει.

Ο γνωστός Παράκελσος (*Theophrastus Bombastus von Hohenheim*) αναφέρει τα εξής :
« Η ένδυση με ένα μαύρο παλτό (αυτό που λέει ο λαός, ότι το ράσο δεν κάνει τον παπά) ή η κατοχή ενός κομματιού χαρτί που υπογράφεται από κάποια ανθρώπινη αρχή δεν καθιστά ένα άτομο θείο το οποίο θα ενεργεί σοφά, επειδή η Σοφία προέρχεται μόνον από τον Θεό.

Αυτός που επιθυμεί να μάθει την αλήθεια πρέπει να είναι σε θέση να την δει και να μην ικανοποιείται με τις περιγραφές της που έχει δεχθεί από άλλους... »

Λέει επίσης ο μεγάλος Χριστιανός μυστικιστής Ιάκωβος Μπαίμε (*Jacob Boehme*) :

« Προσποίηση και υποκρισία, φώναζε, τραγούδα, κήρυσσε και δίδασκε όσο σε ευχαριστεί.

Αλλά εάν το πνεύμα μέσα σου δεν είναι ζωντανό, όλος ο θόρυβος που κάνεις θα καταλήξει σε ένα τίποτα. Ένας Φωτισμένος δεν ανήκει σε καμία σέκτα... δεν μαλώνει ή φιλονικεί με άλλους για οποιαδήποτε διαφορά γνώμης, δεν επιθυμεί τίποτε άλλο παρά μόνον τον Θεό του». Αλλά και το τυπικό τού 4^{ου}, αναφερόμενο στις γνώμες μας, λέει ότι : « κάθε γνώμη τού ανθρώπου δυστυχώς είναι μόνον σχετική και ο Τεκτονισμός ουδεμίαν δέχεται ως οριστική... ».

Όλα αυτά οδηγούν στο συμπέρασμα ότι στον Παγκόσμιο Τεκτονισμό δεν υπάρχουν αυθεντίες, ούτε σοφοί, αλλά μόνον αδελφοί οδηγοί για να καθοδηγούν τούς νεώτερους Τέκτονες.

Υπάρχουν εντούτοις ακόμη, στην υλιστική εποχή που ζούμε, άτομα που έχουν περάσει ή περνούν μέσω αυτής τής Πνευματικής Αναγέννησης ή Βασιλείας τού Θεού στην οποία κατά την Βίβλο κανείς δεν μπορεί να εισέρθει εκτός και αν αναγεννηθεί εξ ύδατος και πνεύματος. Εάν ο νεογέννητος Λόγος ή αντίστοιχα ο Χιράμ, μέσα μας, τρέφεται συνεχώς με την κατάλληλη ψυχική τροφή και φεύγει μακριά από τον Ηρώδη ή τούς αχρείους εταίρους θα αυξηθεί. Τέτοιος οφείλει να είναι ο μνημένος στον 28^ο βαθμό-Ιπότης τού Ηλίου ή Prince Adept^[3].

Το πρώτο βήμα σε αυτήν την Συνειδησιακή εξελικτική κλίμακα, τής Ηθικής και Πνευματικής ανάπτυξης, είναι η κατάκτηση ή υπέρβαση τού « **Φύλακα τού Κατωφλίου** ».

Αυτό επιτυγχάνεται όταν συμβολικά το « Πύρ » τής Λογικής ή Πνευματικό Πυρ κατακαίει τον Λύκο ή το Αντιμόνιο μέσα μας, όπως δείχνει στο βάθος η αλληγορική εικόνα τού εξωφύλλου τής παρούσης εργασίας από το *Atalanta fugiens* (1617) τού *Michael Maier*.

Είναι ο μεταγενέστερος διαχωρισμός ή κάθαρση τού χρυσού, που συμβαίνει μετά την τήξη τού κράματος αντιμονίου - χρυσού ή τής απελευθέρωσης - αποβολής (“ έμετος ”) από τον Λύκο (Αντιμόνιο) τού αναλωθέντος βασιλιά (Χρυσού) μέσω τού Πνευματικού Πυρός.

Αυτό συμβολίζεται στην εικόνα από τον αδρανοποιημένο / καιγόμενο Λύκο και τον αναγεννημένο πλέον Βασιλιά ή Ανώτερο Εγώ τού ατόμου που εξέρχεται νικηφόρος τής « πυράς ».

Όσοι έχουν υπόψη τους την απόκρυφη παράδοση τού Γ' βαθμού, όπου ο Χιράμ κατέρχεται στο βασίλειο τού Τουμπαλκάϊν και εξέρχεται νικητής εκ τού πυρός, θα δούν τις αντιστοιχίες. Πρόκειται για το Πνευματικό εκείνο **Πυρ** τής 3^{ης} περιόδου τής μύησης σε βαθμό μαθητή, το **Πυρ** εκείνο που δεν καίει αλλά φωτίζει, το **Πυρ** που περικλείει το λογότυπο **I.N.R.I.** τού 18^{ου} βαθμού διά τού οποίου **Πυρός** αναγεννιέται ολόκληρη η Φύσις ή το **Πυρ** που συμβολίζεται στον 28^ο βαθμό υπό τού Πνευματικού Ηλίου παρισταμένου διά τού Μίθρα.

Το κλειδί για αυτήν την θέση είναι να αντικαταστήσουμε την αγάπη για το Εαυτό μας με εκείνην τού Αιωνίου Θεού, κάτι που βρίσκει την έκφρασή του στην καθολική αδελφοσύνη τής ανθρωπότητας, η θεμελιώδης αρχή επάνω στην οποία στηρίζεται η κοινωνία τών Τεκτόνων.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Όλα αυτά, τα οποία το πιθανότερο ακούγονται για πρώτη φορά, φαίνονται εκ πρώτης όψεως δυσνόητα και ενδεχομένως να ακούγονται περίεργα σε ορισμένους εκ τών αδελφών μου.

Αν παρ' ελπίδα συμβαίνει κάτι τέτοιο είναι διότι απαιτείται αφενός η εσωτερική προσέγγιση και εμβάθυνση στην Αληθή Επιστήμη τών Ροδοσταύρων, δηλαδή την Πνευματική Αλχημεία, και αφετέρου η κατανόηση τών εννοιών που περικλείονται στις μήσεις τού 4^{ου}, τού 18^{ου} και τού 28^{ου} βαθμού - Ιππότη τού Ηλίου ή Prince Adept ^[3] (Πρίγκηπος Μεμνημένου).

Ευλόγως λοιπόν, αντί επιλόγου, τολμώ να **υιοθετήσω** τα λόγια με τα οποία κλείνει η έκθεση ερμηνείας, περί τής « **Εσωτερικής εννοίας τού βαθμού τών Ροδοσταύρων** », που δόθηκε το 1925 από τον Ένδοξο και Κραταίο Αδελφό μας Σπυρίδωνα Νάγο επί ερωτήματος ξένης Τεκτονικής Δυνάμεως, κατά παράκληση τού Υπάτου Συμβουλίου τού 33^ο τής Ελλάδος ^[4]:

« Όσον μάς ήτο δυνατόν καί επιτρεπτόν εξεθέσαμε τας σκέψεις μας περί τής μεγάλης εσωτερικής εννοίας τού βαθμού τών Ροδοσταύρων (εν προκειμένω τής εισιτηρίου λέξεως Stibium τού 28^{ου}). Η έκθεσις τών σκέψεων μας δέν ομοιάζει με την αναλυτικήν μέθοδον τής επιστήμης.

Ακολουθήσαμε την μέθοδο εκείνην διά τής οποίας οι μύσται εξωτερικεύουν τās ιδέας των με αποκλειστικό σκοπό να τούς εννοούν μόνον οι μεμνημένοι. Ένας σύγχρονος επιστήμων ίσως θα μάς απέδιδε, εάν ελάμβανε γνώσιν τού περιεχομένου τών σκέψεων τας οποίας εκθέσαμε, την κατηγορία τού μεγάλου παραδοξολόγου και τού νοσηρού μυστικοπαθούς.

Δεν θα παραπονεθούμε όμως δι' αυτό, διότι έχουμε συνηθίσει την αδυναμία τής ανθρώπινης σκέψεως. Πάντοτε αυτή επικρίνει εκείνο εις τού οποίου την έννοια δεν δύναται να εισέλθει. Όταν αι ακτίνες τής ανθρώπινης διανοίας θλώνται εις την επιφάνεια τών φαινομένων τού κόσμου και αδυνατούν να εισέλθουν στούς ενδότερους λόγους αυτού, την επίκρισιν την έχουν πρόχειρον. Το περιεχόμενο τής εκθέσεως μας αυτής αφιερώνεται έξ ολοκλήρου μόνον εις εκείνους οι οποίοι δεν συμβουλεύονται μόνον την επιστημονική αίσθηση αλλά την αίσθηση εκείνην η οποία εκτοπίζει τα υλικά φαινόμενα και εισέρχεται εις τούς ενδότερους λόγους εις τούς οποίους οφείλεται το όλον τής οργανώσεως τών κόσμων και την αίσθηση εκείνη η οποία φέρει προς ψυχικήν λειτουργίαν τα φαινόμενα τής όλης πνευματικής λειτουργίας τών κόσμων.»

Ανατολή Θεσσαλονίκης 27-5-2013

Ιόλαος 33^ο

^[3] **Adept**: Κάποιος που έχει επιτύχει τον Φωτισμό και την Κυριαρχία στην εφαρμογή τής γνώσης επάνω στους Κοσμικούς νόμους και αρχές τών ζητημάτων τής ζωής. Έχει κυριαρχήσει επάνω στη γνώση και εφαρμογή τών πνευματικών ή κοσμικών νόμων Είναι η τελειωτικά και πλήρως Φωτισμένη Προσωπικότητα.

^[4] ➤ « Τεκτονικές Ομιλίες Σπυρίδωνος Νάγου » (1978) - Διόδωρος Καρυδάκης